

Hoe Marianne een 'bosje dode onderduikers' hielp

Op stap met geesten

Paranormaalgevoelige reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele heeft niet altijd zin in, of tijd voor, contact met overledenen. Om aandacht vragende geesten 'parkeert' ze af en toe tijdelijk in haar grote achtertuin. Net zolang totdat die entiteiten weer van zich laten horen...

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Met vriend Mark sprak ik af om gezellig een hapje te gaan eten. 's Avonds bijpraten in een restaurant over zijn vakantie en van gedachten wisselen over spirituele onderwerpen. Samen zouden we met mijn auto naar Breda rijden, omdat een parkeerplek vinden in het centrum lastig is. Op het moment dat hij in mijn Mini plaatsnam op de passagiersstoel, gebeurde er iets merkwaardigs. Voor mijn gevoel zakte de auto diep door zijn assen. Niet echt, maar in mijn verbeelding. "Jeetje, wie heb jij allemaal bij je?", reageerde ik instinctief. "Ik weet dat je meer dan honderd kilo weegt, maar daarvan zakt de bodem van mijn auto niet richting straatstenen. Wat voor aangehechte energie heb je bij je?" Hij grijnsde breeduit: "Een bosje dode onderduikers, ze moeten bij jou zijn."

Vervallen boerderij

's Middags had Mark een bezoek gebracht aan een vervallen, te koop staande boerderij in een dorp vlak bij zijn woonplaats. Hij zocht al maanden tevergeefs naar een vrijstaande woning in het buitengebied. Hij vertelde: "In die boerderij kreeg ik een rondleiding van een oude man. Hij liet me op zolder een schuilplek zien waar Joodse onderduikers hadden gezeten, in de Tweede Wereldoorlog. Ze waren verraden, ontdekt en buiten naast de boerderij doodgeschoten. Hun zielen hingen daar nog. Als ik me erop concentreerde, kon ik ze voelen. Omdat jij veel weet van geesten, heb ik tegen die zielen gezegd 'kom maar met me mee, ik ga dadelijk naar iemand die weet wat ze met jullie aan moet.'" "Lekker, zeg", reageerde ik, "had ze daar gelaten. We gaan uit eten, hiervoor heb ik nu geen tijd. Ik parkeer ze wel even bij mij in de tuin, dan zoek ik een andere keer uit hoe of wat." Met gedachtenkracht dirigeerde ik de zielsenergieën uit mijn auto naar een verre uithoek in de tuin. Ogenblikkelijk voelde m'n Mini een stuk lichter aan. Ik startte de motor en we vertrokken zonder extra energetische inzittenden. Na een fijne avond was ik de volgende ochtend het 'bosje onderduikers' vergeten. Ik had meer aan mijn hoofd dan niet-geïnviteerde zielsenergieën de weg naar Het Licht wijzen.

Grijze energiewolk

Na verloop van enkele maanden kreeg ik steeds vaker cliënten in mijn praktijk regressie- en reïncarnatietherapie die last hadden van plakkende energie van overleden personen. Nieuwe cliënten meldden zich met lichamelijke klachten als extreme vermoeidheid en overgewicht, mede veroorzaakt door entiteiten die zich in hun energieveld ophielden. Zielsenergieën van overleden personen bedelden vanaf 'de ander kant' bij cliënten om aandacht, wilden contact maken en berichtjes doorgeven aan nabestaanden. Ik miste de spiegelende signalen; problemen van cliënten zeggen veel over waarmee een therapeut zelf worstelt. Pas nadat een helderziende cliënte in mijn praktijk lang door het raam naar buiten staarde en tenslotte zei: "Wat zie ik daar toch steeds bewegen achter in jouw tuin? Iets grijzigs. Geesten?", herinnerde ik me de gedane belofte dat ik contact zou opnemen met de zielen die geduldig op me wachtten. Tijd om af te stemmen op de energiewolk met omgekomen oorlogsonderduikers. Gelukkig maar dat tijd rekbaar is in andere sferen - het universum is één grote zee van tijdloze energiestromen - want ik voelde me een beetje bezwaard dat ik ze compleet was vergeten.

*'Wat zie ik daar toch steeds
bewegen achter in jouw
tuin? Iets grijzigs. Geesten?'*

Een veilige stek

Ik concentreerde me op de zielsenergieën in de tuin en startte een vorm van gedachtencommunicatie. De zielen moesten gaan begrijpen wat er in het verleden was gebeurd. Dat ze bij leven in oorlogstijd in een Brabantse boerderij onderdak hadden gevonden en dat ze daar op zolder mochten onderduiken. Dat ze waren verraden, ontdekt door 'politie' (NSB'ers die samenwerkten met de Duitse bezetter) en waren doodgeschoten. Hun ontzielde lichamen werden weggevoerd vanaf het erf van de boerderij, maar hun zielsenergie bleef op die locatie hangen. De schrik en verbazing over hun dood was te groot, emoties onverwerkt. De groep zielen keek vreemd op toen ik ze te verstaan gaf dat de oorlog al lang en breed voorbij was. "Waar zouden jullie naartoe willen?", vroeg ik. De groep bestond uit zeven entiteiten (vier omgekomen mannen en drie vrouwen): ze wilden graag bij elkaar blijven. Hun 'woordvoerder' liet weten dat ze als één groep naar een veilige stek wilden. Meer kreeg ik er niet uit. Overgaan naar Het Licht of hereniging met andere zielen had niet

*‘De groep zielen keek
vreemd op toen ik ze te
verstaan gaf dat de oorlog
al lang voorbij was’*

hun belangstelling, hoezeer ik ze ook in die richting stuurde. Zo 1-2-3 wist ik niets passends en ik vroeg of ik hierover na mocht denken. Wat meer aardse tijd kon er nog wel bij. Ik beloofde de geesten erop terug te komen.

Verdwaald

Een week later zag ik Esther, een hoogsensitieve vriendin. We spraken af in een nieuw vegetarisch restaurant in Gorinchem. Nadat we elkaar enthousiast hadden begroet, zei ze: “Ik zag net een groepje geesten achter jou aan hobbelen. Horen die bij jou?” “Dat zullen mijn onderduikers uit de tuin zijn. Ik moet je nog een heel verhaal vertellen over een groepje zielen dat ik ergens moet onderbrengen, maar ik weet niet precies waar. Het gaat om overleden Joodse onderduikers uit de Tweede Wereldoorlog.” “Dan moeten ze vast bij mij zijn, je weet toch dat ik Joodse roots heb?”

Het universum was goed op dreef. Misschien wist Esther inderdaad een perfect heenkomen voor de zielen die ik op sleeptouw had genomen. Tijdens ons diner zweefde de wolk zielsenergieën boven ons tafeltje in het restaurant. We werden er giechelig van. Niemand die het zag, behalve wij. Na afloop van het etentje liepen we terug naar onze auto's, die aan de rand van het centrum op een groot parkeerplein stonden. Het was laat op de avond en donker, we raakten de weg kwijt. De groep zielen zweefde op een afstand van een meter of vier achter ons aan. We liepen de ene na de andere doodlopende straat in en kwamen telkens ‘verboden toegangsborden’ tegen. Ik lachte: “Het loopt iedere keer dood. Dat krijg je met dode onderduikers. We zijn verdwaald, net als zij. Ze willen ons vast iets duidelijk maken.”

Missie geslaagd

Kwam het door de gedronken glas wijn of onze nervositeit dat we met geesten op stap waren, dat we de slappe lach kregen? Met Esthers smartphone maakten we hikkend van de lach een selfie toen de volgende straat wéér doodliep en we eindigden in een donker steegje met afvalbakken. “Zullen we ze hier achterlaten?” “Nee joh, dat kunnen we niet maken.” “Weet je”, zei Esther opeens resoluut, “ik denk dat ze dáárheen willen.” Ze wees naar een verlichte kerktoeren. “Ik weet het zeker!” Hardop legde ze uit aan de groep zielen dat ze in die kerk veilig zouden zijn, zo lang ze maar wilden. Floep, tot ons beider verbazing en

*‘Hun ontzielde lichamen werden
weggevoerd vanaf het erf van de boerderij’*

opluchting zweefde ‘het bosje onderduikers’ die kant uit. “Ze zijn weg!”, riep ik enthousiast, “goed gedaan, Es.” We liepen één straat terug en kwamen terecht op de parkeerplaats waar onze auto’s stonden. Missie onderduikers geslaagd. De volgende ochtend ontving ik een whatsappje van Esther: “Bij het ontbijt vertelde ik het verhaal van die dolende zielen aan de familie waar ik overnachtte. Zij zijn Joods en weten veel over geschiedenis. Ze wisten me te vertellen dat de pastor van die kerk in Gorinchem tijdens de oorlog onderduikers had geholpen. Hij was gereformeerd, maar gaf Joden toch een schuilplek in zijn kerk.” Een rilling ging door me heen, kippenviel stond op mijn armen. Raak! De zielen waren op de juiste locatie aanbeland.

Doodlopende weg

Soms zijn zielen van overleden personen de weg kwijt, soms voelen ze zelf aan waar ze - tijdelijk - goed of nog beter op hun plaats zijn. Niet iedere geest heeft direct de behoefte om naar hogere sferen of Het Licht af te reizen, zelfs al willen paranormaalgevoelige personen daarbij assisteren. Deze Joodse zielen hadden een tussenstop nodig. In oorlogstijd arriveerden ze, bij leven, via verschillende onderduikadressen dankzij hulp van mensen in het verzet, op de Brabantse boerderij waar vriend Mark ze tientallen jaren na hun dood opmerkte. De gedachte: ‘Als groep worden we iedere keer verplaatst en dan blijven we

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing WWW.VORIGELEVENS.NL

‘Niet iedere geest heeft direct de behoefte om naar hogere sferen of Het Licht af te reizen’

veilig’, zorgde ervoor dat ze als entiteiten op eenzelfde manier als energiewolk verder stroomden in andere sferen ná hun dood. Mark leverde de groep zielen bij mij af, ik parkeerde ze in de achtertuin en ‘verborg’ ze daar. Daarna verplaatste ik ze energetisch gezien als energiewolk richting Gorinchem, waar Joodse zielsverwant Esther een passende volgende schuilplaats aanwees: de kerk waar de energie veilig genoeg aanvoelde voor Joden. Zielen leggen hun eigen route af, met of zonder onze hulp. De selfie die we die avond schaterlachend maakten, kon ik niet meer terugvinden tussen oude afbeeldingen op mijn pc. Jammer, dat was leuk geweest voor bij dit artikel. Maar ik herinner me levendig hoe we daarop stonden: Esther en ik hikkend van de lach in het donker, bij een lantaarnpaal met bord ‘doodlopende weg’. Er zijn inmiddels vijftien jaren verstreken. Ik hoef maar tegen Mark of Esther te zeggen: “Weet je nog, dat bosje onderduikers...” en de gebeurtenissen staan ons alle drie weer helder voor de geest. •